

Mèdia

SÈRIES

Adeu al gran Higgins, etern company de fatigues de Magnum

Mor amb 84 anys John Hillerman, l'actor que feia parella amb Tom Selleck a la sèrie dels 80

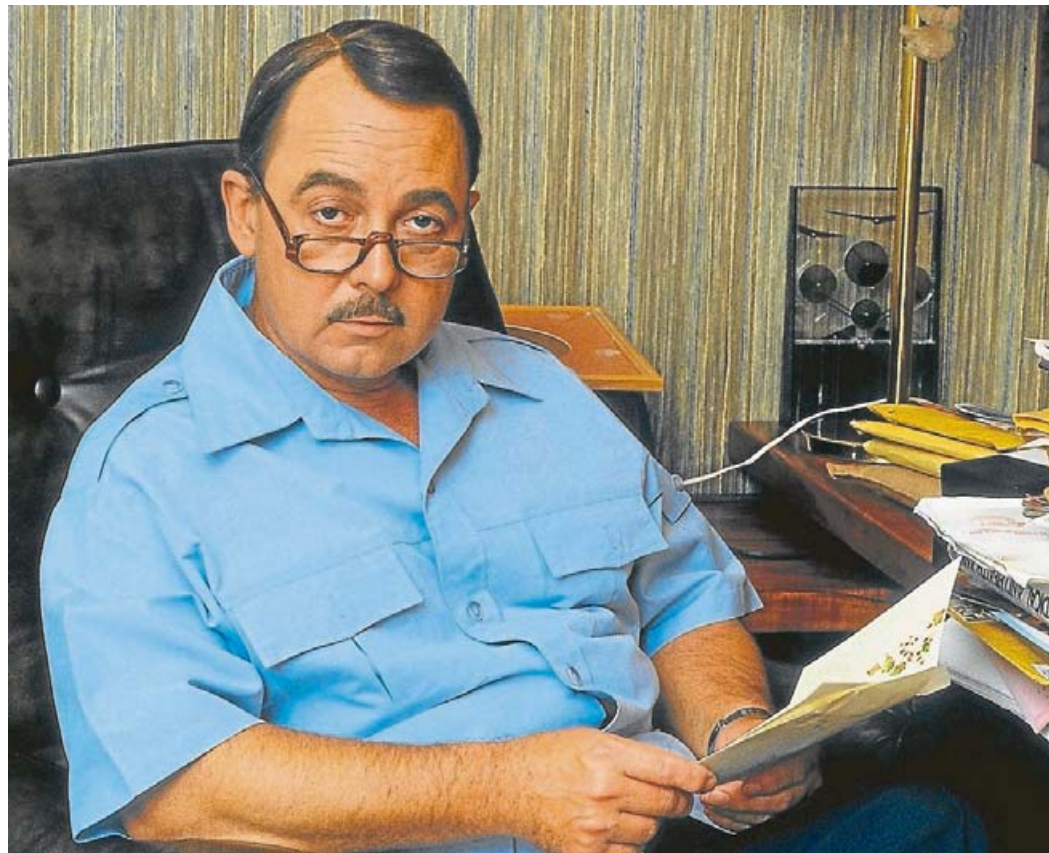
Obituari

TONI VALL
BARCELONA

“Zeus, Apol·lo, patru lleu”. Impossible oblidar aquesta frase que el majordom Higgins adreçava tan sovint als seus dos immensos gossos dòberman, encarregats de vigilar i vetllar per mantenir l'ordre a la luxosa mansió de Robin Masters en un dels barris més exclusius de Honolulu. És *Magnum*, esclar, la mítica sèrie dels anys vuitanta protagonitzada per Tom Selleck, en el paper d'un detectiu privat sagaç i seductor marcat pel trauma del Vietnam, i per John Hillerman, l'actor texà que va morir ahir als vuitanta-quatre anys i que per sempre més serà recordat per haver encarnat durant vuit anys (1980-1988) aquell majordom amb males puces i infinita paciència amb les continuades mostres d'abús de confiança que l'hoste del seu amo Masters es prenia cada dos per tres.

Diuen els que hi entenen d'accents que els oriünds de Texas parlen un anglès especial, tancat i molt reconeixible. És curiós que fos un actor texà l'escollit per donar vida a un *gentleman* britànic com Jonathan Quayle Higgins, amb aquella flegma irreducible i els nervis temperats que només ericaven les excessives confiances de Magnum. Els seus desacords (i la seva preciosa amistat) al llarg de vuit anys de sèrie van ser in comptables. Només cal recordar l'episodi en què tota l'estona s'estan buscant les pessigolles i fent-se males passades. El pobre Hig-

L'actor John Hillerman a la sèrie *Magnum*. DONALDSON COLLECTION / MICHAEL OCHS ARCHIVES / GETTY

gins, fanàtic constructor de maquetes, ha de suportar que Magnum li dinamiti una de les que més s'estima, la que reproduïx el pont sobre el riu Kwai. O el capítol, memorable, en què queden atrapats en una illa juntament amb els imprescindibles Rick i T.C. Mentre els altres tres recorden el trauma del Vietnam, Higgins rememora la seva estada a les campanyes més dures de l'exèrcit britànic durant la Segona Guerra Mundial.

Hillerman va donar cos, veu i ànima a un personatge extraordinari,

Inoblidable Hillerman va donar cos i ànima a un personatge extraordinari

d'aquells que un recorda sempre haver vist en pantalla. *Magnum* va ser una sèrie important que, com moltes altres abans i després, va marcar la generació de televidents amb qui havia ensopagat a l'atzar. Mai va acabar de quedar clar si Higgins era o no en realitat Robin Masters, el misteriós milionari que sempre estava de viatge i mai apareixia en pantalla. Només al penúltim capítol se'n treia finalment l'entrellat. Pel paper de la seva vida, Hillerman va guanyar un Globus d'Or i un Emmy, guardons per als quals va

rebre unes quatre i tres nominacions més, respectivament. Durant els anys vuitanta era relativament habitual la connivència entre sèries de la mateixa productora. Així, vam poder veure Higgins també en aparicions especials a les sèries *Simon i Simon* i *S'ha escrit un crim*.

Abans de la sèrie que li va proporcionar popularitat mundial, l'actor havia aparegut en un bon nombre de sèries importants –*Ellery Queen*, *La casa de la pradera*, *Hawaii 5-0*, *Vacances al mar* i *Lou Grant*, entre d'altres– i havia bastit una carrera cinematogràfica més que digna. Durant els primers anys setanta, va ser un rostre habitual en el cinema de Peter Bogdanovich, a les ordres del qual va interpretar *L'última pel·lícula* (1981), *Què em passa, doctor?* (1972) i *Lluna de paper* (1973). A més a més, van requerir la seva presència altres cineastes de primera categoria. La llista fa autèntica patxoca: Blake Edwards (*Diagnòstic: assassinat*, 1972), Clint Eastwood (*Infern de covards*, 1973), Mel Brooks (*Selles de muntar calentes*, 1974), Robert Mulligan (*L'home clau*, 1974), John Schlesinger (*El dia de la llagosta*, 1975), Stanley Donen (*Lucky Lady*, 1975), Robert Wise (*Les dues vides d'Audrey Rose*, 1977) i Roman Polanski, amb qui va interpretar el que segurament és el seu paper cinematogràfic més famós, a *Chinatown* (1974).

Però, sens dubte, qui més recordarem és Higgins, vell militar, aficionat a les arts marcials, de caràcter aparentment dur, que exclamava sovint en català –amb la veu inconfusible del gran Joaquín Díaz– aquells expressius “Mare de Déu senyor!” quan descobria les infinites barrabassades del seu amic de l'ànima. —